

MANŽELSKÝ (S)(E)(X)

MILOSTNÝ ROMÁN O SEXU

jesse
kornbluth

MANŽELSKÝ (S)(E)(X)

MILOSTNÝ ROMÁN O SEXU

jesse
kornbluth

2016

Copyright © 2015 by Jesse Kornbluth
Translation © 2016 by Hana Čapková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu MARRIED SEX,
vydaného nakladatelstvím Open Road Integrated Media, New York 2015,
přeložila Hana Čapková
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2016

ISBN 978-80-7498-141-8

Pro HH

Když zamumlám jako Disraeli,
Že jsi mi spíš milenkou než manželkou,
Spíš andělem než milenkou; když jako Satan
Ti do ucha zasyčím malou zvrhlost,
Báječnou nehoráznost,
Shovívavě se na mě usměješ a řekneš: „Ach, ti muži!“

„Žena“, Randall Jarrell

KAPITOLA PRVNÍ

„Nejkrásnější žena na světě je ta, která čte knihu.“

Nechtěl jsem to říct nahlas. Vlastně jsem měl v úmyslu mlčet. Ale uniklo mi to jako neohrabaně upřímnému školákovi.

Žena s knihou byla Blair. Seděla na pohovce a podobala se desetitisícům jiných Newyorčanek, které vědí o své přitažlivosti, ale neberou ji příliš vážně. Působila velice cudně, ale jenom zdálky. Tmavomodrá sukně jí končila nad koleny a zvýrazňovala dlouhé nohy vypracované během. Bílá hedvábná halenka s rozepnutými horními knoflíčky poodhalovala výrazné křivky.

Lidé, kteří Blair znali z Iowy, by na ni teď ohromeně zírali. S příchodem středního věku si dopřála vylepšení prsou. Nepřehnala to – jenom si je nechala upravit tak, aby působila trochu vyzývavě a nezašla přitom za hranice dobrého vkusu.

Říct, že mě její křivky jenom *zajímají*, by bylo moc mírné. Ženská prsa mě fascinují.

Blair ignorovala, že jí sukně vyjíždí po stehnech nahoru. Nevšímal si ani skleničky bílého vína na konferenčním stole.

Nevím, co četla, ale bylo to dost závažné, protože v ruce držela tužku.

Dopsala poznámku, zvedla hlavu a zjistila, že si ji upřeně prohlížím. Hned jí došlo, na co myslím, a zasmála se. Výmluvně a pohrdavě. Celkem zbytečně řekla: „Buď hodný kluk a nech mě číst,“ a mávla směrem ke kuchyni.

„Večeře bude za pět minut,“ oznámil jsem jí.

„Za deset,“ odpověděla a poklepala tužkou na knihu. „Stránek.“

Některé Newyorčanky za jídlo považují salát s citrónovou šťávou a do tenka naklepané kuřecí prsíčko. Podle mne to není žádná večeře a člověku, na kterém mi záleží, bych nic takového nepřichystal. Blair jsem udělal skutečné jídlo: jako předkrm vlašné cuketové soté s nasekanou mátou a trochou olivového oleje. Následovalo pečené kuře s čerstvými bylinkami, malé červené brambory a zelené fazolky, obojí polité rozpuštěným máslem.

Není třeba počítat kalorie, obzvlášť když víte, že je brzy spálíte.

Blair přečetla víc než deset stránek, ale mně to nevadilo. Zatímco hleděla do knihy, vrátil jsem se do obýváku se zbytečnými dotazy: „Dáš si ještě olivy, Blair? Mám ti dolít víno?“, jenom abych se na ni mohl dívat. Ne kvůli oblečení, i když klasický a business styl mě zvláštně vzrušují. Chtěl jsem koukat na čtoucí ženu.

Za ty roky jsem zjistil, že nejlepší způsob, jak poznat ženu,

je pozorovat ji při čtení. Je to skoro tak dobré jako strávit s ní noc. Když se úplně ponoří do knížky, dokážete si ji snadno představit, jak se v dětství choulila na verandě nebo ve svém pokoji a nevnímala matčino volání, protože musela rychle dočíst kapitolu nebo stránku. Vyzařuje z ní její podstata. To, co vidíte, je zdroj cenných poznatků.

Na Blair jsem pozoroval zaujetí a naprosté pohroužení do čtiva. Tohle je žena, která se v práci dokáže soustředit na projekt ještě dlouho potom, co všichni ostatní odešli domů. Nebo obejmout milence nohama a se zavřenýma očima přirážet jako o život.

V průběhu poslední vážné krize na trhu s nemovitostmi si každý, kdo měl práci a nějaké úspory, mohl žít vysoko nad poměry. Tehdy jsem koupil náš byt v desátém patře domu na rohu Devadesáté čtvrté ulice a Central Park West. Líbí se mi především kvůli jedné věci – na konci léta a na začátku podzimu se obrovské vápencové pevnosti na opačné straně parku při západu slunce začnou měnit. Když park přestane sálat horkem, budovy na Páté Avenue jako by stály na druhé straně mlhavého údolí někde v Toskánsku. Okna těch domů připomínají světla města na vzdáleném kopci.

V té době a v tom světle se náš byt zaplní září. V obývací, kde stojí zapálené svíčky, jako by se zpomalil čas. Pustil jsem smyslnou hudbu Cesárie Évory a do skleniček nalil kvalitní bordeaux.

Není to zrovna originální. Ba co hůř – je to otřepané. Ale scénu jsem připravil.

• • •

Na pánvi voněla šťáva z masa s bylinkami, za kterou by se nemusela stydět ani dobrá restaurace. Víno bylo tak lahodné, že jsme ho pili jako vodu. U jídla jsem se pozvolna začínal těšit.

„Co čteš?“

„*Divočejší břehy lásky* od Lesley Blanchové. Nemůžeš to znát, napsala to v padesátých letech.“

„O čem to je?“

„O čtyřech viktoriánských ženách, které opustily Evropu a žily na Středním východě.“

„Jak ses o té knížce dozvěděla?“

„Nově nastupující prvačky to přes léto dostaly jako povinnou četbu.“

„Co když si to nepřečtou?“

„Budou si na mé přednášce připadat trapně... Možná.“

Tohle byla celá Blair – naprosto oddaná své věci. Vždycky doufala v to nejlepší. Některé lektorky Barnardovy univerzity k sobě přitahovaly holky, které jsou v pohodě. Na Blair se naopak lepily samé nešťastnice. Studentky, které ještě nikdy nebyly mimo domov. Evangeličky, jež se poprvé ocitly ve zkaženém světě. Lesby skrývající svou orientaci. Za nimi následovala obvyklá skupina osmnáctiletých dívek zraněných osudem – některým zemřeli rodiče na rakovinu několik týdnů poté, co je vysadili před školou. Rodiče jiných počkali, až budou mít prázdné hnízdo, a rozešli se. Další trpěli, protože už za dceru nemuseli psát každou slohovou práci.

Blair přednáší ženská studia. Jsem si jistý, že když na její dveře poprvé zaklepe nová skupina prvaček, všechny očekávají feministku z West Side ustrnulou v čase. Neupravenou, špatně oblečenou ženskou s rozcuchanými kudrnatými vla-

sy, která je hrdá na to, že vypadá jako strašidlo. Jenže Blair připomíná spíš Glorii Steinemovou než Betty Friedanovou. Nosí melír od profesionální kadeřnice, chodí na kosmetiku a do práce se obléká jako ředitelka obchodní firmy. Zkrátka vzor pro druhé.

„Proč mají číst zrovna tuhle knížku?“

Vycítil jsem, že mě čeká úvod do Blaiřiny přednášky, a dolil jsem si víno.

„Tyhle ženy prolomily těsná omezení své třídy ještě před příchodem emancipace.“

„Pracně si vytvořily vlastní identitu,“ napověděl jsem jí.

„Vydaly se svou vlastní cestou,“ dořekla Blair a oba jsme se zasmáli, protože moje žena dobře ví, jak mi tenhle výraz leze na nervy. Je pitomé nechat se rozhodit takovou maličkostí, ale já si opravdu myslím, že „svou vlastní cestou“ by měly říkat pouze nejlepší herečky ve vedlejší roli, a to jenom když přebírají Oscara.

„Co se tam píše o lásce?“

„Myslím, že klidně můžu citovat: Existují dva druhy romantiků – ti, kteří milují, a ti, kteří milují dobrodružnost milování.“

„Ke kterému patříš ty?“

„K oběma,“ odpověděla Blair bez zaváhání.

Po večeři nás čekal tenký joint. Nikdy ho nekouříme před jídlem ani během něj. Začali bychom se po něm nezřízeně cpát. Když si ho dáme po večeři, jablka a sýr chutnají jako lahodný dezert a káva připomíná exotický nektar. Navíc se tak oddělí jednotlivé části večera – jedna skončí a druhá začne.

Blížila se devátá. Všichni, kdo se vydali na nějakou cestu,

už dorazili k cíli. My jsme se nikam nechystali. Dojedli jsme a odstrčili talíře, zůstali jsme u stolu a pili druhou láhev vína. Otis Redding nám k tomu zpíval o ženách, které muže potěší a škádlí, milují a ubližují, touží po troše něhy.

Bylo nám příjemně.

Zapálil jsem joint a podal ho Blair. Bez rozpaků z něj potáhla a vdechla kouř.

„Někde venku,“ poznamenala, když už nedokázala déle držet kouř v plicích, „je určitě nějaká klientka, kterou by velmi znepokojilo, kdyby se dozvěděla, jak si zaneřádňuješ mysl.“

„Někde venku je klientka, která by byla nadšením bez sebe, kdybych si zaneřádňoval mysl představami o ní.“

„Ach, ano! Rozvodový právník, který je vždycky po ruce,“ řekla Blair a znovu potáhla z jointu.

„Na seznamu žádoucích mužských zaujímám místo někde na konci.“

„Tomu nevěřím.“

„Vedou gynekologové a profesionální tenisti.“

„Pravda,“ odpověděla Blair. „Ale jestli tě to uklidní, tak rozhodně stojíš nad zahradníky.“

Podala mi joint a její tvář ztratila výraz. Blair se obrátila do svého nitra. Pozoroval jsem ji, jak se pokouší dokončit myšlenku. V prostředku se ztratila a já věděl, že konce se hned tak nedobere.

„Blair?“

Zamrkala a vrátila se do pátečního večera na Central Park West.

„Promiň,“ omluvila se. „Kde jsme to skončili?“

„Byla jsi duchem nepřítomná. Já jsem seděl tady, díval se na tebe a myslel na jednu fotku.“

„Jakou?“

„Je po večeri. Ti dva dojedli, ale spokojeně zůstali sedět u stolu a povídají si. Ona kouří cigaretu. On po ní chce, aby si rozeplnula blůzu. Poslechne ho. Nemá podprsenku. Vdechne kouř. A právě v tu chvíli... ji vyfotí. Udělá jeden nezapomenutelný snímek.“

„Helmut Newton,“ řekla Blair. „Je to fotka jeho ženy.“

Bez pobízení si rozeplnula další knoflíčky na halence a uvolnila háček vpředu na podprsence. Soustředil jsem se jenom na její prsa – kulatá, poměrně těžká, s tvrdnoucími růžovými bradavkami.

„Takhle?“ zeptala se.

Bleskově jsem vstal a obešel stůl. Blair odstrčila svou židli. Vsunul jsem jí prst do úst. Olízla ho a sála. Vytáhl jsem ho ven a obkroužil jím její rty. Přitiskl jsem ho na její bradavku a krouživým pohybem jsem ji začal pomalu, něžně masírovat. Měnil jsem rychlost – nahoru jsem prstem přešel rychleji, tam jsem se o bradavku jenom zlehka otřel, rychle jsem sjel dolů a lehce do ní štípl. Několikrát jsem to zopakoval.

Přitiskl jsem ústa k Blairinu levému uchu a jemně ho olizoval. Ucítil jsem, jak se prohnula v zádech a začala zrychleně dýchat. Sáhl jsem jí pod sukni a pravou rukou jsem jí pohladil vnitřky stehén.

Zastavil jsem prsty mezi jejíma nohama. Pomaloučku jsem jimi přejížděl nahoru a dolů, ze strany na stranu. Blair zavřela oči a uvolnila ruce a nohy.

Kdyby bylo po mém, vůbec bychom se nedostali do ložnice. Shodil bych talíře ze stolu, rovnou Blair svlékl a přinutil ji, aby si stoupla. Až bychom skončili, se závratí a bez dechu

bych padl na podlahu. A byl bych nadšený, protože jsme celou složitost vztahu zredukovali na živočišný žár.

Blair se uměla lépe ovládat.

„Ach, propána!“ Jemně mě od sebe odstrčila. „Pojďme do postele.“

V ložnici jsem se rychle svlékl a zapálil svíčku. CD přehrávač cvakl a obestřely nás zasněné tóny reggae. Při téhle muzice jsem si představoval velbloudy plující v měsíčním svitu pouští. Nebo ženu, která na karibské pláži o půlnoci do sedá na muže na lehátku. Filmová hudba, soundtrack k přechovému sexu.

Otočil jsem se k Blair. Ležela na břiše na posteli a tiskla si paže k tělu. Tahle ženská si usmyslela, že má dvě a půl kila navíc a nedokáže je shodit. Všechnu tu přebytnou váhu prý nosí na zadku. Když běhá kolem jezírka v Central Parku, nikdy si nezapomene kolem pasu uvázat svetr, aby svá kila zakryla. Je to naprosto šílené, protože jí to moc sluší. Na posteli jsem ale viděl jinou Blair, svobodnou a nespoutanou.

Klekl jsem si vedle ní a pohlídl ji po zadku. Rukou jsem přejel po záhybu v místě, kde začínají stehna. Blair se zachvěla.

„To mě vzrušuje,“ zašeptala.

Napjala se a zavzdychala v několika krátkých, mělkých orgasmech. Mohutná, hluboká vnitřní křeč nepřišla.

Někdy se stane, že se člověku nepovede přivést milenkou k vrcholné extázi, i když se celý zpotí. Ona pak řekne: „Udělej se... Udělej se ty.“ Protože se ze všech sil snažil a v žádném případě si nepřipadá nemožný, sevře jí rukama zápěstí a pustí to.

Pak jsou taky večery, kdy člověku tolik záleží na jejím orgasmu, že uplatní všechny možné polohy a techniky, aby ho dosáhla.

K takovým večerům patřil i ten dnešní.

Blair přerušovaně dýchala a zatínala mi nehty do zad. Pozornost a technika se staly pouhou... aktivitou.

„Slez,“ nařídila mi. Nepřipadal jsem jí dostatečně rychlý, a tak mi přitiskla ruku na hrudník a odstrčila mě. Vyjel jsem z ní a každý z nás sáhl po své sklenici vody, kterou míváme na nočním stolku. Jako boxeři mezi jednotlivými koly.

„Co bude?“ zeptal jsem se bez dechu.

„Udělám ti to,“ odpověděla Blair.

Vzala můj úd do dlaně a jemně po něm přejížděla. Zlehounka se ho dotýkala jazykem. V tu chvíli bych dokázal umřít na přemíru radosti.

Tak takové je být ženou, pomyslel jsem si a ochotně se nechal obírat o mužství. Z Blair vyzařovala síla, zatímco ze mne naprostá bezmoc. Víno, kouř z jointu a ženská síla se smísily v jedno. Viděl jsem barvy – zlatou a tmavě fialovou – a pak se mi v hlavě rozprostřela prázdnota.

Prudce jsem přirazil a rukama sevřel Blairinu hlavu. Takové zakončení mi ale nevyhovuje. Až moc mi připomíná rituál v pornografickém filmu, který považuju za neuctivý a hrubý. Nějak se mi podařilo vymanit se a překotit Blair na záda. Šeptal jsem jí přitom, že je můj miláček, má nejdražší, má jediná.

Zaplavila mě dokonalá rozkoš. Naposledy jsem vzdálil pánev, přirazil a vzápětí vystříkl do své milované ženy, s níž žiju už dvacet let.

KAPITOLA DRUHÁ

Druhé zářijové pondělí jsem v devět hodin ráno přesně věděl, kde je moje partnerka z právnické kanceláře a co dělá. Každoročně se to opakuje už celých deset let.

Viktorie Denhamová se nacházela ve Wainscottu, v domě u laguny Georgica Pond. V okolí East Hamptonu se nic lepšího nenajde. K jejím sousedům patří Steven Spielberg, Martha Stewartová a takové množství ředitelů z Wall Street, že cynikové té louži přezdívali Zlatá laguna. Bohatí rezidenti se ale chytře drží tradice a svá obrovská sídla nazývají chatami.

Viktoriin dům je opravdová chata, bungalov obrostlý břečťanem, který přímo volá po rekonstrukci, jíž se mu nikdy nedostane. Jeho majitelce je to fuk. Pro ni je na celém domě nejdůležitější okno s výhledem na dlouhou lagunu oddělenou od oceánu úzkou pláží a na oceán, který se rozkládá za ní.

Voda, písek, voda, nebe – to je ten nejlepší výhled v East Hamptonu a okolí.

Viktorie dům koupila v roce 1980, ale nikoli proto, že má

čich na výhodnou koupi nemovitostí. Viktorie vesluje. Nejdřív měla těžkou pramici, potom si pořídila kánoi. Teď má veslici značky Ocean Shell – lehkou, ale pevnou loď, která se v ničem nepodobá lehounkým, střelhitým veslicím na regátách. Přes odrbaný trávník ji tahá k vodě. Stačí dvanáctkrát zabrat vesly a ocitne se na druhé straně laguny. Potom plavidlo přetáhne přes několik metrů písku až k oceánu a vyrazí podél břehu k East Hamptonu.

V září se v Atlantiku dá veslovat.

Po ránu je oceán většinou úplně klidný, podobně jako laguna. Slunce mírně hřeje a není ani stopy po větříku. Je to nejlepší období v roce, k čemuž výrazně přispívá nepřítomnost Newyorčanů. Na místě můžou zůstat a užívat si pouze zazobanci a úplní lenoši.

Viktorie není ani bohatá, ani líná, ale jednoduše praktická. Když dostudovala práva, zastupovala ženy v rozvodových řízeních. Bylo to tehdy asi tak snadné, jako když právník Atticus Finch hájí černocho v knize *Jako zabít ptáčka*. Obhajovat manželky proti jejich mužům znamenalo jasnou prohru. Viktorii to vůbec nevadilo. Právo považovala za nejjednodušší způsob, jak změnit svět, aby byl vůči ženám přívětivější. Díky tlaku a lobbování advokátů jako ona se to nakonec podařilo. A když právník pro ženu v rozvodovém řízení získal tučné majetkové vyrovnání, zvlášť pokud se rozváděla s nějakým boháčem z Upper East Side na Manhattanu, nemusel se bát o existenci.

Viktorie ve své práci neviděla cestu ke zbohatnutí. Od svého počátku zastupovala klientky, na kterých se nedalo vydělat – vězeňkyně, ženy na podpoře nebo z útulků pro týrané osoby. Rozvedla je a pomohla jim s odvoláním a propuště-

ním na podmínku. Ještě pozoruhodnější bylo, že je zaměstnala. Posledních dvacet let měla hezky oblečenou a zdvořilou recepční, o níž by nikdo nehádal, že unikla ze spárů manžela-tyrana a deset let seděla za krádeže.

New York Magazine vždycky po několika letech vydává reportáž nazvanou Nejlepší rozvodoví právníci v New Yorku. Před deseti lety ji měl napsat můj bratranec, novinář. Zavolal Viktorii. Zeptala se ho, koho dalšího má na seznamu. Vytasil se s obvyklými jmény. Navrhla mu několik právníků, kteří zastupovali chudé a bité ženy. „Nejdřív si promluvte s některým z nich,“ řekla. „Až pak mi zavolejte.“

Bratranec se s těmi právníky nespojil ani se Viktorii podruhé neožval. Ale vyličil mi jejich rozhovor, takže jsem si o ní udělal obrázek, který skoro přesně odpovídal tomu, jak se časem projevila – jako chytrá žena s velkým srdcem, cynická a ryzí zároveň. Vyznala se ve vztazích mezi muži a ženami, ale sama se jim úspěšně vyhýbala. Připadalo jí, že člověku jenom komplikují život. Zkrátka dáma plná zajímavých rozporů.

Strávil jsem několik let ve velké právnické firmě, kde jsem byl dost nešťastný. Usoudil jsem, že rozvodové právo je lepší řešení než úplný odchod z advokacie. Zavolal jsem Viktorii.

Pohovor začal nesnesitelně dlouhým mlčením, protože Viktorie si mě nejprve potřebovala „okouknout“, jak se říkávalo za starých časů. Nijak to netajila. Posadila se vedle mě na pohovku a prohlédla si mě, jako bych byl závodní kůň, kterého si chce koupit před dostihem. Nepřekvapilo by mě, kdyby věděla, že můj tmavě šedý oblek s dvěma knoflíky na saku a světle modrou košili ušila firma Brook Brothers. Nebo